

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ν'

Ὁ Μούλ ἐπίσης ἀνεγνώρισε τὸν Λαυρέντιον.

— Τί ἔρχεσθε νὰ κάμετε ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥραν; τὸν ἠρώτησε.

— Καὶ σεῖς;

— Ἐγώ, ἐκπληρῶ τὰ χρέη μου.

— Καὶ ἐγὼ ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τὰ ἰδιόκα μου.

— Δηλαδὴ μοῦ φαίνεται ὅτι θέλετε νὰ τὰ ἀθετήσετε.

— Πιθανόν, αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ σᾶς, ἀλλὰ ἐμέ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀφορᾷ καὶ ἐμέ. Καὶ ἐπειδὴ σᾶς εὐρίσκω μὲ τοιαύτην καλὴν πρόθεσιν, θὰ προσκαλέσω ἓνα τῶν κλητῆρων μου, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν σταθμόν. Ἡ νύξ θὰ δροσίση τὰς ιδέας σου.

— Ὅχι τόσο, ὅσον τὸ λουτρόν, τὸ ὁποῖον ἐσκόπευα νὰ κάμω. Θὰ ἀναβλήθῃ δι' αὐριον, δὲν πειράζει.

— Λοιπὸν εἶνε ἀποφασισμένον.

— Βεβαίωτατα.

— Δὲν εἴσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔχετε εἰς τὸ ἐργοστάσιον αὐτό, ἐκεῖ κάτω.

— Τὸ γνωρίζετε καὶ αὐτό;

— Γνωρίζω τὰ πάντα. Γνωρίζω μάλιστα ὅτι καὶ πρὸ ὀλίγου σᾶς ἐξέβρισαν, καὶ ὁ αἵτιος τοῦτου ἔλαβε ἤδη καὶ τὸν προβιασμόν του.

— ὦ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἐκπληκτος... Λοιπὸν ὁ ἐργάτης αὐτός, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔρριψε τὸ ὄνομά μου κατὰ πρόσωπον, εἶνε ἀστυνομικὸς κλητῆρ;

Ὁ Μούλ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἐμπρός! εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας, ἄς τελειώσωμεν. Ἐγὼ ἄλλην ἐργασίαν καὶ δὲν δύναμαι νὰ κάθωμαι ἐδῶ νὰ σᾶς φυλάττω. Μοὶ ὑπόσχεσθε ὅτι δὲν θὰ κάμετε τὰ ἴδια;

— Ναί, ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Νὰ μὲ μεταχειρισθῇτε ὡς μέσον, ἵνα ἀνακαλύψω τοὺς δολοφόνους τῆς μητρὸς μου.

— Εἶνε ἀδύνατον· σᾶς τὸ εἶπον ἤδη.

— Διατί ἀδύνατον;

— Διὰ πολλὰς αἰτίας, τῶν ὁποίων μία εἶνε ὅτι θὰ μᾶς εἴσθε ἐντελῶς περιττός.

— Ὅπως δὲν θὰ καταστρέψω τὸ ἔργον σας. Τί ἀνεκαλύψατε;

— Τίποτε, ἀλλ' ἴσως εὐρίσκομαι ἐπὶ τὰ ἴχνη.

— Πιστεύετε; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀνασκιρτήσας ἐκ χαρᾶς.

Ἐπῆρχεν εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν τοιαύτη εἰλικρίνεια, ὥστε ὁ Μούλ συνεκινήθη.

— Ἀκούσατε τῷ εἶπε πολὺ κακὸν καιρὸν ἐκλέγετε διὰ νὰ φονευθῇτε· μετὰ δύο ὥρας θὰ εἶμαι ἐντελῶς πληροφορημένος περὶ ὑμῶν καὶ ἡ τύχη σας πιθανὸν νὰ μεταβληθῇ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος τὸν κατεστενοχώρει δι' ἐρωτήσεων:

— Ἀρκεῖ, διέκοψεν ὁ ἐπιθεωρητής. Εἶνε σχεδὸν ὁκτῶ ὥραι καὶ ἔχω ἐργασίαν. Θὰ μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Εἰς τὸ ἐργοστάσιον, μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκείνων καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅσα συνέβησαν; Ποτέ!

— Ἄ! μήπως ἡ λύσσα τῆς αὐτοχειρίας σᾶς κατέλαβε καὶ πάλιν;

— Ὅχι, μετὰ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας μοὶ ἐδώκατε.

— Λοιπὸν, δὲν σκοπεύετε τότε νὰ διέλθετε τὴν νύκτα ἐδῶ;

— Θὰ προσκολληθῶ εἰς ὑμᾶς μέχρις οὐ μοὶ παραχωρήσῃτε ὅ,τι σᾶς ζητῶ.

— Ἄ! ἐπιτρέψατε! εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς.

Ἀφ' ἧς ιδέα τις τῷ ἐπῆλθε καὶ ἐπανάλαβεν:

— Ἐλησμόνησα!... δύνασθε ἴσως νὰ μοὶ δώσητε ἀναγκαίως τινὰς πληροφορίας.

— Ὅποίας; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος ζωηρῶς.

— Ἐλθετε! εἶπεν ὁ Μούλ, ἐβράδυνα ἤδη... ἄς βαδίζωμεν ταχέως.

Ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν καὶ ἀνῆλθον μέχρι τοῦ Πουτώ.

Ὁ Μούλ εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἶνονωλεῖον καὶ ἐζήτησεν ἰδιαιτέρον δωματίον. Ὁ Λαυρέντιος ἐπερίμενε μετ' ἀγωνίας νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ὑποθέσεώς σας, εἶπεν ὁ Μούλ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ στεναγμοῦ ἀπογοητεύσεως.

— Ἀφ' οὗτο εὐρίσκεσθε εἰς τὰ μέρη αὐτά, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐπιθεωρητής, πηγαίνετε πάντοτε καὶ περιφέρεσθε περὶ τὸν κήπον τοῦ κυρίου Σουσσά· σήμερον μάλιστα τὸ πρῶν εἰσῆλθετε ἐντός.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ σχεδὸν φρίκης. Πῶς ἡ ἀστυνομία ἡδύνατο νὰ εἶνε πληροφορημένη περὶ τῶν ἐλαχίστων αὐτοῦ διαβημάτων;

— Ὅλιγον μὲ ἐνδιαφέρουσιν αἱ αἰσθηματικαὶ αὐταὶ ἐκδρομαί, ἐπανάλαβεν ὁ Μούλ. Ἄλλ' ἐνῷ τὰς ἐκάμνετε, θὰ παρετηρήσατε πρὸς νότον τοῦ κήπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου χωρίζεται διὰ τινος στενοῦ δρόμου, μικρὰν περιοχὴν περικλειομένην κατὰ τὰ τρία μέρη ἀπὸ τοῖχον καὶ κατὰ τὸ τέταρτον, πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, ἀπὸ φραγμόν· ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει κομποτάτη οἰκία, ἡ ὁποία φαίνεται διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων τῆς θύρας τῆς εἰσόδου.

— Πράγματι, τὸ παρετήρησα.

— Μέγας τις σκύλος ἐγαύγιζε ὅταν ἐπλησιάζετε πρὸς τὴν θύραν.

— Ναί, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἤκουσα γαυγίσματα σήμερον.

— Ὑπάρχει σπουδαῖος λόγος. Χθὲς κυριακὴν, τὸ ἐργοστάσιον ἦτο κλειστόν·

παρετηρήσατε περὶ τὰς δύο ἢ τρεῖς ὥρας ἓνα ἄνθρωπον μὲ κασκέτον καὶ ἐπανωφόριον λινὸν στακτόχρουν, ὁ ὁποῖος περιεπλανᾶτο πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος;

— Ναί, ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

— Κἀλλίστα! εἶπεν ὁ Μούλ, πῶς ὀνομάζεται;

— Δερού. Εἶνε ἄνθρωπος βίαιος καὶ τοῦτο τὸ παρετήρησα ἀπόψε· ἅμα ἔμαθεν ὅτι ὀνομάζομαι Δαλισιέ ἐξέβαλε κραυγὰς ἀγανακτήσεως καὶ ὤρμησε πρὸς ἐμέ μὲ ἀπειλητικὸν ὕφος.

— Φυσικόν. Μόνον παρόμοιοι κατεργαράτοι κάμνουν τὸν τίμιον.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἄνθρωπός τις, ὃν ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισε ὡς τὸν ἐργάτην ὅστις εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ ὄνομά του εἰς τὸ ἐργοστάσιον, εἰσῆλθεν, ἐχαίρετισε τὸν Μούλ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐφάνη ἐκπλαγεὶς ἰδὼν τὸν Λαυρέντιον.

— Τορέν, εἶπεν ὁ Μούλ, πρὸς τὸν νεωστὶ ἐλθόντα, ἐλησμόνησας ἀπόψε ὅτι ἄνθρωπος, νομίμως ἀθωωθεὶς ἀπὸ οἰανδῆποτε κατηγορίαν, εἶνε ἱερὸς διὰ σέ, καὶ ἔχει δικαίωμα πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν σου τοῦλάχιστον. Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριον.

Ὁ κλητῆρ ὑπεκλίνατο καὶ ἐτραύλισε λέξεις τινὰς συγγνώμης.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Μούλ εἰς τὸν Λαυρέντιον, ἀφῆσάτέ μας.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἦν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες οὐδεμίαν ἐπιδέχονται ἀπάντησιν. Ἄλλως ὁ Λαυρέντιος ἤρξατο ὑφιστάμενος τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅστις πιθανῶς ἐκράτει εἰς χεῖράς του τὴν ἀποκατάστασίν του. Ὑπήκουσε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἐγκατέλειψε τὸ Πουτῶ καὶ ἀνῆλθε διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ὅπως ἐκπληκτος διὰ τὴν μεταβολὴν ἧτις ἐγένετο ἐν αὐτῷ ἀπὸ τῆς συναντήσεως ταύτης. Ἡδὴ εἶχε πεποιθήσιν εἰς τὸ μέλλον, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, ἤλπιζεν!

Ἐν τούτοις ἦτο σχεδὸν ἡ ἐνάτη ὥρα· ποῦ νὰ ὑπάργῃ; τί νὰ πράξῃ;

Ἐσυλλογίσθη τὰς πληροφορίας, ἃς τῷ ἐζήτησεν ὁ Μούλ, τὴν οἰκίαν καὶ τὴν περιοχὴν ἐκείνην, εἰς ἣν πιθανῶς αἱματηρόν τι δράμα θὰ διεδραματίζετο, καὶ ἡ ἀβεβαιότης του, διπλασιαζομένη ὑπὸ τῆς περιεργείας, τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἦτο πρὸ τῆς θύρας τῆς περιοχῆς. Παρετήρησε διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων καὶ διέκρινε φῶς εἰς τὸ ἰσόγειον. Ἠκροάσθη, ἀλλ' οὐδεὶς θόρυβος, οὐδεμία κίνησις περὶ αὐτόν.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἀλλὰ θερμὴ καὶ αἰθρία.

Ἐκαμε βήματά τινα μετὰ προφυλάξεως, ἐκρύβη ἐντὸς λαγκου καὶ ἀπεφάσισε νὰ περιμεῖνῃ.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσεν ἐλαφρὰ βήματα διευθυνομένα πρὸς τὸ μέρος του· εἴτα διέκρινε πλησιέστατα αὐτῷ δύο σκιᾶς, αἵτινες ἀπεικονίζοντο μελαναὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Αἱ δύο σκιαὶ ἐσταμάτησαν καὶ ὠμίλησαν χαμηλοφώνως.

— Ἐχεις τὸ ἀντικλεῖδι, Λορέν; Καλὰ. Θὰ εἰσέλθῃς σιγὰ-σιγὰ. Ὁ γέρον εἰδοποιήθη καὶ δὲν θὰ φοβηθῇ. Θὰ κλείσῃς αὐτὸν καὶ τὴν ὑπηρετρίαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ θὰ καταβῇς πάλιν εἰς τὸ ἰσόγειον· σβύνεις τὸ φῶς καὶ περιμένεις. Βέβαια θὰ γίνῃ ἀπόψε. . . Εἰξεύρεις μέχρι ποίου σημείου θὰ ἀφήσῃς νὰ προχωρήσῃ ἡ ἐκτέλεσις.

— Μείντε ἡσυχος.

— Ἐχεις τὸ ροπαλόν σου. Δὲν θὰ κάμῃς χρῆσιν αὐτοῦ παρὰ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην. . . Ἐν ἀνάγκῃ θὰ σπεύσω καὶ ἐγώ. . . Ὅσον διὰ τὸν σύντροφον, ὁ ὅποιος θὰ παραμονεύῃ, ἐὰν εἴναι μόνος, μὴ ἀνησυχῇς, τὸν ἀναλαμβάνω ἐγώ.

— Καλὰ.

Ὁ Λορέν εἰσέδυσεν εἰς τὸν κήπον, εἶτα εἰς τὴν οἰκίαν χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁ Μούλ ἠκολούθει τὸν φραγμὸν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος καὶ ἐτοποθετήθη εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα περίπου βημάτων ἀπὸ τοῦ Λαυρεντίου, εἰς τὸ μέρος δι' οὗ ὑπέθετε ὅτι θὰ ὑπερπηδῶν εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ μὴ τολμῶν νὰ κινηθῇ, οὐδὲ ν' ἀναπνεύσῃ· τὰ πάντα περὶ αὐτὸν ἦσαν σκιά καὶ σιγὴ.

ΝΑ

Περιέμενε τρεῖς ὅλας ὥρας.

Αἰφνης ἐλαφρὸς θόρυβος, τριγμὸς κλάδων, οἵτινες περιεκύκλουν ἐξωτερικῶς τὴν περιοχὴν, διέκοψε τὰς σκέψεις τοῦ καὶ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Ὁ κρότος οὗτος, διακοπτόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐπαναλαμβάνετο μετ' ὀλίγον. Ὁ ἄνθρωπος—διότι δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ τοῦ Μούλ, οὔτε περὶ τοῦ κλητῆρός του—ἀφοῦ ἠκραζέτο, ἐξηκολούθει νὰ προβαίνει. Θὰ ἀπείχε τριάκοντα μέχρι τεσσαράκοντα βήματα ἀπὸ τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἐν τῇ παγεραῇ ἐκείνῃ σιγῇ διέκρινε καὶ τὴν ἐλαχίστην προστριβὴν τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος κατέστη θαρραλεώτερος· ἰσχυρότερος θόρυβος φύλλων καὶ κλάδων ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν Λαυρέντιον ὅτι διέβησαν τὸν φραγμὸν. Ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ὡς εἰ εἶχε κινηθῇ ὑπὸ ἐλατηρίου καὶ ἠκραζέθη· τὰ βήματα ἀπεμακρύνοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὸν ὑπόκωφον καὶ συνεχῇ κρότον πρίονος ἐπὶ τῶν κιγκλιδίων τοῦ παραθύρου. Τοῦτο διήρκεσε δέκα λεπτά, κατὰ τὰ ὁποῖα ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του πάλλουςαν μέχρι διαρρηξέως.

Τέλος ἡ διαρρηξὴς ἔλαβε τροπὴν ἐνεργητικὴν, αὐθάδην. Ἐν τῶν φύλλων ἤνοιξε καὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως μία ἐκ τῶν ὑέλων συνετρίβη εἰς τεμάχια.

Ὁ Λαυρέντιος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κραυγὰς τρόμου, κραυγὰς γυναικὸς καὶ γέροντος περιφόβου, ἃς ἠκολούθησε φωνὴ ἀνδρική καὶ φοβερά, ἡ τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος.

— Στάσου, ἄθλιε!

Τότε θόρυβος πάλης καὶ ἀνταλλασσομένων κτυπημάτων, μεμιγμένων μεθ' ὕβρεων, ἠκούσθη.

Ὁ Λαυρέντιος, ὠθούμενος τρόπον τινά, ἔκαμε βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μούλ.

— Προσοχὴ ἐκεῖ κάτω! ἀνέκραξεν ὁ Λορέν. Φεύγει!

Συγχρόνως ἠκούσθη ὑπόκωφος κρότος σώματος πίπτοντος χαμαί. Εἶτα ἕτερος παρόμοιος, τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν παρακολουθούμενος ὑπὸ κραυγῆς. Ὁ Λορέν ὀρμήσας πρὸ καταδιώξιν τοῦ κλέπτου, εἶχεν ἐξαρθρώσει τὸν πόδα.

Ἄλλ' ὁ Μούλ ἦτο ἐκεῖ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δερού—διότι ἦτο αὐτὸς—ὑπερέβαινε ἐκ νέου τὸν φραγμὸν, ὤρμησεν αἰφνης κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἐκτύπησεν. Ἄλλ' ὅσον τολμηρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ γέρον ἐπιθεωρητῆς, δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ κατὰ τοῦ Ἡρακλέους αὐτοῦ. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐρρίφθη κατὰ γῆς καὶ ἔκραξε: «Τρέξε, Λορέν!». Καὶ ἡ φωνὴ του ἐσβέσθη ἐντὸς ῥόγχου.

Ἡ βοήθεια δὲν ἐβράδυνεν. Ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ Δερού.

Φοβερά πάλιν συνήφθη τότε.

Ὁ Λαυρέντιος ἔλαβε κατὰ πρόσωπον κτύπημα, ὅπερ τὸν ἔκαμε νὰ κλονισθῇ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἀλλ' ἀνηγέρθη καὶ ἐπετέθη μετὰ μανίας. Ὁ Μούλ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, καίτοι σχεδὸν ἐπνίγετο, προσκολλήθη σπασμωδικῶς εἰς τὸν Δερού, ἐμποδίζων αὐτὸν νὰ φύγῃ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐκυλίσθησαν ἐκ νέου κατὰ γῆς καὶ ἐκτυπῶντο μετὰ λύσεως.

Ἐν τούτοις φωνὴ τις ἐκραύαζε πλησίον αὐτῶν: «Θάρρος! ἔρχομαι!». Ἦτο ὁ κλητῆρ, παρὰ τοὺς σποδρὸς πόνους τοῦ βλαβέντος ποδός, ἐσύρετο διὰ μέσου τῆς περιοχῆς καὶ ἐπλησίαζεν ἔρπων εἰς τὸ θέατρον τῆς πάλης.

Ἦτο καιρὸς, διότι ὁ Λαυρέντιος μόλις βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Μούλ, ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ ληστὴς ἠναγκάσθη τέλος νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἠνωμένας προσπάθειάς τῶν δύο ἀνθρώπων, οἵτινες τὸν προσήλωσαν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τῇ προσκλήσει τοῦ Λορέν, ὑπηρετριά τις ἐξῆλθε τρέμουσα ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ διὰ τοῦ φανοῦ, ὃν ἐκράτει, τοὺς ἐφώτισε ὑπεράνω τοῦ φραγμοῦ.

Ἡ σκηνὴ ἦτο φρικώδης. Ὁ Λαυρέντιος εἶχε τὸ πρόσωπον αἱματόφυρτον· ὁ Δερού ἐξέβαλλε ἀφροὺς λύσεως· ὁ κλητῆρ δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς κνήμης του χωρὶς νὰ ἐκπέμψῃ κραυγὴν, καὶ ὁ Μούλ τέλος ἔκειτο παρ' αὐτοῖς λιπόθυμος.

— Παληάνθρωπε! εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς κλητῆρ ἐπιφέρων αὐτῷ διὰ τοῦ ροπαλοῦ τὸ τελευταῖον κτύπημα, ὥστε μικροῦ δεῖν νὰ συντρίψῃ τὰ πλευρά του.

Εἶτα δίδων εἰς τὸν Λαυρέντιον ἓν τῶν πιστολίων του,

— Ἀναψέ του τὸ κεφάλι, εἶπεν, ἂν κινηθῇ!

Καὶ ἤρξατο νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ τὰς χει-

ροπέδας· ὁ ληστὴς δὲν ἔκαμε τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Ὁ Λορέν διὰ πλείονα ἀσφάλειαν τῷ ἔδесе τὰς κνήμας, μετὰ τοῦτο δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Λαυρεντίου τὸ πιστόλιον καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀναδέχομαι ἐγὼ αὐτὸ τὸν λαγῶ.

Σεῖς, ὁ ὅποιος ἤμπορεῖτε νὰ περιπατήτε, προσπαθήσετε νὰ φέρετε τὸν κύριον Μούλ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τρέχετε γρήγορα διὰ ἱατρὸν καὶ συνδρομὴν.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπήκουσε.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Δερού, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος, διηυθύνετο ὑπὸ καλὴν φύλαξιν πρὸς τοὺς Παρισίους, ἱατρὸς δέ τις εὐρίσκετο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Μούλ, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ συνέλθῃ.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς δὲν ἔλαβεν οὐδεμίαν πληγὴν· δυνατόν τι ὅμως κτύπημα εἰς τὸ στήθος καὶ μετὰ ταῦτα ἡ πίεσις τοῦ γόνατος καὶ τῶν δακτύλων τοῦ Δερού, τὸν ἔκαμαν νὰ ἐμέσῃ αἷμα.

Ὁ Λαυρέντιος ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεώς του.

— Δὲν ἔσπασε τίποτε, εἶπεν ὁ Μούλ με ἐπιπληκτικὸν ὕφος.

— Μήπως ἐξακολουθεῖτε νὰ νομίζετε ὅτι ἐν ἀνάγκῃ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ Μούλ ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ τῷ εἶπε:

— Διατί εὐρίσκεσθε ἐκεῖ;

— Ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ τῷ διηγήθη ὅτι ἡ περιέργεια τὸν ὠδήγησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ὅτι εἰς τὸν θόρυβον τῆς πάλης, ἥτις συνήφθη μεταξὺ τοῦ κλέπτου καὶ τοῦ Μούλ, εἶχε σπεύσει.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἰσθε δυσηρεστημένος διὰ τοῦτο, προσέθηκε.

— Δὲν ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Μούλ, νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις μου· χωρὶς τὴν ἄδειάν μου.

— Ἀ! τότε συγχωρήσατέ με. . . Ἀλλὰ γνωρίζετε, δὲν ἔλαβα σχεδὸν καιρὸν νὰ ζητήσω τὴν ἄδειάν σας· τὸ πρᾶγμα ἔσπευδε. Ἄλλως τε ἔπρεπε νὰ περιμείνετε, ὅπως με ἐπιπλήξετε, νὰ ἀναλάβω ὀλίγον ἀπὸ τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα πρὸς χάριν σας ἔλαβα.

— Μήπως εἰσθε βρῆκαί τις πληγωμένος; ἠρώτησεν ὁ Μούλ παρατηρῶν τὴν αἱματόφυρτον καὶ ἐξοιδημένην παρεῖαν τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ τόνος, δι' οὗ ἐγένετο ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἐδείκνυεν ἀληθὲς ἐνδιαφέρον καὶ σχεδὸν μεταμέλειαν διὰ τὴν αὐστηρότητα, μεθ' ἧς τῷ εἶχε πρὸ μικροῦ ὀμιλήσει.

Ὁ Λαυρέντιος, συγκινηθεὶς διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἀπεκρίθη:

— Ὅχι, ἡσυχάσατε. Ἐκτὸς ἂν εἰσθε περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ πληγωμένος.

Ἡ τραχύτης αὕτη τοῦ Μούλ ἐξηγεῖτο. Πρῶτον, δὲν ἠγάπα, ὡς εἶχεν εἰπεῖ, ν' ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις του· εἶτα ἀνευρίσκετο καθ' ὑπερβολὴν, ὀφείλων εὐγνωμοσύνην εἰς ἄνθρωπον, οἷος ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ.

Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἐπέλθει, καὶ ὁ Μούλ,

παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἱατροῦ, εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἐζήτει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρίσιους, ὅπου κατεπεύγουσαι ὑποθέσεις τὸν ἐκάλουν.

Περὶ τὴν ὁγδόην ὥραν, εἰς ἐκ τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κλητῆρων εἰσῆλθεν. Ἡρξάτο συγχαιρόμενος τὸν Μοῦλ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας του.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μοῦλ. Τί νέα;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Σουρέν. Κάποιος, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ ὁμοιάζουν μὲ τὸν Δερου, ἐπρομηθεύθη προχθὲς ἀπὸ ἑνα φαρμακοποιὸν στριχνίνην, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ δηλητηριάσῃ ἀλεπούδες.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μοῦλ. ἂν οἱ ἔνορκοι τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν παραδεχθοῦν τὴν προμελέτην, θὰ δείξουν πολὺ καλὴν θέλησιν. Καὶ ὕστερον;

Ὁ κλητὴρ ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Μοῦλ καὶ τῷ ὠμίλησε χαμηλοφώνως.

Ὁ Λαυρέντιος, καίτοι ἰστάμενος εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ δωματίου, ἠνόνησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ. Εἶδε τοὺς δύο συνομιλοῦντας νὰ ρίπτωσι ἐπανειλημμένως τὰ βλέμματα πρὸς αὐτόν, εἴτα δὲ ἀντελήφθη τῶν ἐξῆς ἐμφαντικῶν λέξεων:

Ὁδὸς Καρδιρέ... Κυρία Ρουσιριέ... Λουβέν...

Ὁ Μοῦλ ἐφαίνετο ζωηρῶς συγκεκινημένος, αἰφνης ἀνεσκίρτησεν.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησε τὸν κλητῆρά του.

— Βεβαίως.

— Καὶ ὁ Λουβέν ἔκτοτε δὲν ἐφάνη;

— Διόλου.

— Τότε, καλὰ! ἀνέκραξεν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας μετὰ κινήματος ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως· εἶνε ἡ ἰδία ὑπόθεσις τῆς Βιλζούφ, δευτέρα ἐκδοσις!... Καὶ ἐγώ, ὅστις δὲν τὸ ἐκατάλαβα καὶ ἀφέθη νὰ ἐμπαιχθῶ ὡς νεοσύλληκτος!...

Ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασε.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησε.

— Τρέχει, εἶπεν ὁ Μοῦλ, ὅτι ἀδίκως σὰς ὑπωπτεύθην, κύριε Δαλισιέ, καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον σὰς ἐπροξένησα.

— Κύριε...

— Ναί· ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ παραφερόμενος, ἡπατήθην χονδροειδέστατα· ἀλλὰ μείνατε ἡσύχος· δὲν θὰ περιορισθῶ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ εἰς τὴν συγγνώμην μόνον· θὰ ἐπανορθώσω τὸ λάθος μου... Ἄ! εἶπεν, ὡς εἰ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, μὲ ἐνεπαίζατε γελοιοί μου!... καλὰ· ἀλλὰ θὰ λάβω τὴν ἐκδίκησίν μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι!... καὶ θὰ ἴδωμεν τίς θὰ γελάσῃ δυνατώτερα... ἕκαστος μὲ τὴν σειράν του!...

— Μήπως ἀνεκαλύψατε;... ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Κύριε Δαλισιέ, διέκοψεν ὁ Μοῦλ, μὲ παρεκαλέσατε πρὸ ὀλίγου νὰ σὰς μεταχειρισθῶ... ἔχετε πάντοτε τὰς αὐτὰς διαθέσεις;...

— Ναί, βέβαια.

— Καλὰ. Ἐλθετε μαζύ μου· θὰ σὰς προμηθεύσω ἐργασίαν.

— Γνωρίζετε ποῖοι εἶνε οἱ δολοφόνοι τῆς μητρός μου;

— Καλλίτερον ἀκόμη· γνωρίζω ποῦ νὰ τοὺς συλλαβῶμεν καὶ θέλω σεῖς αὐτοὺς νὰ θέσετε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὤμους των.

Μετὰ δέκα λεπτὰ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὁ Λαυρέντιος ἐβάδιζον πρὸς τοὺς Παρίσιους.

Τέλος τοῦ Α' μέρους

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

«Ἡρεμος, κατ' αὐτόν καὶ κανονικὴ θεραπεία ἦτο ἡ ἀναγκαιόσασ εἰς τὸν ἀσθενῆ.

«Ἄλλ' ὁ τοπικὸς ἱατρός, ὁ τοῦ προαστείου, νέος οὗτος καὶ ἀναμφιβόλως ἐρυθρόσκυφος ριζοσπάστης, προσηνέχθη ἐξ ἄλλου ἀπρεπέστατα καὶ σχεδὸν ὑβριστικῶς:

«— Δὲν ἔχω νὰ ἐξετάσω τὸ ἡθικὸν τῆς κυρίας ταύτης καὶ τὴν γνώμην τὴν ὁποίαν ἔχετε ὑμεῖς περὶ αὐτῆς, μοι εἶπεν. Ἐγὼ μόνον δράττομαι τῆς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας, ὅπως ὑποδείξω τὸ πιθανώτερον τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς τοῦ ἀσθενοῦς, ἀφοῦ δυστυχῶς ἐξηντλήσαμεν πλέον ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἀποστείλατε νὰ ζητήσῃτε καὶ φέρητε ἐνταῦθα τὴν Μέρσην Μερρίκ, ἀδιάφορον ὁποῖα τις εἶνε, κατὰ τὰ λεγόμενά σας. Ὑπάρχει ἐλπίς, καὶ κυρίως ἐὰν αὕτη εἶνε λογικὴ, ἐὰν ἔχῃ καρδίαν καὶ ἐὰν δύναται μετὰ στοργῆς νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ χρεῖα νοσοκόμου, ὑπάρχει, λέγω, ἐλπίς νὰ ἐκπλαγῇτε ἐκ τοῦ ἐπενεχθησμένου ἀποτελέσματος, βλέποντες τὸν ἀσθενῆ ν' ἀνακτήσῃ τὸ λογικόν του καὶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Μόνον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶνε δυνατὴ ἡ σωτηρία του, διότι ἡ ψυχολογικὴ αὕτη κατάστασις θὰ ἐπιδράσῃ εὐεργετικῶς καὶ σωτηρίως εἰς τὸν ὀργανισμόν, καταπαύουσα τὸν πυρετόν. Ὅθεν, ἐὰν ἐπιμένητε ν' ἀποκρούετε τὴν παράκλησίν του καὶ ἐὰν συνεπῶς ἀφῆσετε τοιοῦτοτρόπως τὸν πυρετόν νὰ τὸν φθείρῃ ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ἀκόμη, θ' ἀποθάνῃ.

«Δυστυχῶς ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔτυχε παροῦσα ὅταν ἡ ἀτοπος αὕτη γνώμη ἐξηνέχθη παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς.

«Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἴπω τί ἡκολούθησεν;

«Κληθεῖσα νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ θεραπειᾶς, ὑποδεικνυομένης ὑπὸ ἱατροῦ, κερδαίνοντος ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων ἐτησίως, ὅστις εἶνε ἀναμφισβητήτως ὁ εὐμενέστερος καὶ πρωτεύων ἱατρός τῆς Ἀγγλίας, καὶ τῆς γνώμης ἐνὸς ταπεινοῦ ἱατροῦ, τοῦ χειρίστου τῶν προαστείων τοῦ Λονδίνου, καὶ μὴ κερδαίνοντος οὐδ' ὀδο-

λόν, φρονεῖτε ἐν τούτοις μεθ' ὅλα ταῦτα ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἴπω τίνος ἐκ τῶν δύο γνώμην ἡσπάσθη ἡ Μιλαίδη;

«Τὴν γνωρίζετε. Συνεπῶς καὶ χωρὶς νὰ σὰς τὸ εἴπω θὰ ἐμαντεύσατε ἤδη ὅτι εὐθὺς ἀμέσως πρώτη φροντίς ὑπῆρξε νὰ ἐπισκεφθῇ τρίτην φορὰν τὸ Ἄσυλον.

«Δύο ὥρας βραδύτερον... σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι δὲν σὰς μεγεθύνω ποσῶς τὰ πράγματα, ἡ Μέρση Μερρίκ ἐγκατέστη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς.

«Ἡ ὑπηρεσία τῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ προβῇ εἰς οὐδεμίαν ὑποκριτικὴν ἀφοσίωσιν, ὅταν μία ἱατρικὴ αὐθεντεία ὅπως δῆποτε εἶχε διακηρύξει ὅτι αὕτη μόνη ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀσθενοῦς.

«Μετὰ τάνωτέρω δὲν θὰ ἐκπλαγῇτε βεβαίως μανθάνουσα ὅτι ἀπεμακρύνθη ἀμέσως τοῦ μέρους ἔνθα διεδραματίζοντο τοιαῦτα σκηναί.

«Ὁ πρῶτος ἱατρός ἡκολούθησε τὸ παράδειγμά μου, ἀφοῦ προηγουμένως ἀφῆκε γραπτὴν ὁδηγίαν πληρεστάτην περὶ τῆς θεραπείας, ἣν ἐθεώρει καταλληλοτέραν νὰ συστήσῃ, καὶ ἀφοῦ ὑβρίσθη προπετέστατα ὑπὸ τοῦ ταπεινοῦ ἱατροῦ τοῦ προαστείου, ὅστις ἠρνήθη νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ.

«Ἀνεχώρησα μετὰ τοῦ ἱατροῦ διὰ τῆς ἀμαξίας του.

«Μοὶ ὠμίλησεν οὗτος μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος καὶ ἀμέμπτου εὐθυκρισίας.

«Μόλον ὅτι οὐδεμίαν θετικὴν ἀπόφασιν μοι ἔδωκε, διέγνωσα ὅμως ὅτι δὲν ἔτρεφεν οὐδεμίαν ἐλπίδα περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ Ἰουλίου.

«— Ἀφῆθμεν ἐντελῶς εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, κύριε Δεχόλτ, μοι εἶπεν.

«Οὗτοι ὑπῆρξαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ ἐπιφανοῦς ἱατροῦ ὅταν ἡ ἀμαξία του ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου τῆς μητρός μου, ὅπου καὶ κατῆλθεν αὐτῆς.

«Καθ' ὅσον πλησιάζω εἰς τὸ οὐσιῶδες, δὲν αἰσθάνομαι δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσω.

«Ἐὰν ἐπρόκειτο ν' ἀκολουθήσω τὰς ὑπαγορεύσεις τῶν αἰσθημάτων μου, θὰ ἐσιώπων ἅμα φθὰς εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

«Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς γνωστοποιήσω τὰ γεγονότα. Ἀφετέ με τοῦλάχιστον νὰ φθάσω ταχέως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς λεπτομερείας εἰς τὴν λύσιν.

«Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἔλαβον τὴν πρώτην εἰδήσιν περὶ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τῆς νοσοκόμου του.

«Ἡ Λαίδη Ζάνετ μοι ἐγνωστοποίησεν ὅτι τὴν εἶχεν ἀναγνωρίσει.

«Τοῦτο ἦτο ἡ ἀρχή, μεθ' ἧς προπαρασκευάσθη πλέον ὅπως ἀκούσω καὶ τὰ λοιπά.

«Δεύτερον ἀγγελμα μοὶ καθίστα γνωστόν, ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἤρχισε ν' ἀναλαμβάνῃ δυνάμεις. Κατόπιν ἕτερον ὅτι εὐρίσκετο πλέον ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

«Πρὸ ὀκτῶ περίπου ἡμερῶν μετέβην πρὸς ἐπίσκεψίν της καὶ ἔμαθον ὅτι ὁ Ἰούλιος μετηνέχθη εἰς τι παραθαλάσσιον πρὸς ἐντελὴ ἀνάρρωσιν.